

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

79 Conuertantur mihi timentes te: & qui nouerunt testimonia tua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

strentur, benedictio potius videtur, quam
 maledictio. Expedi enim etiam impijs,
 quæ impiè moliantur, non assequi. Sed
 quouis modo accipiatur, certum est ver-
 bis illis. Ego autem exercebor in man-
 datis tuis, sancti viri constantiam quibus-
 cunque tandem aduersitatibus feriat, et
 immobilem egregiè denotari, tanquam
 dicat. Quicquid tandem illis eueniat,
 quicquid contra me struant, & fa-
 ciant, ego certè exercebor in mandatis
 tuis.

79 Conuertantur mihi timentes te; &
 qui nouerunt testimonia tua.

Sive mihi, sive ad me dicatur, (vtrumque
 enim verba Hebræa significare possunt)
 idem est. Sed, quoniam conuerti hoc loco
 tanquam ad exemplar, vel singularem
 benefactorem accipiendum putat S. Au-
 gustinus, negat id quemquam hominum
 dicere posse, aut audere, sed solum Chri-
 stum Dominum. Ipse est enim, ad quem *Sanctorum*
 conuertuntur timentes Deum. Ceterum, *exemplo*
 si facilius cum sancto Ambrosio intelli- *rum vis.*
 gamus, vt ad Dei seruum, Prophetæque
 doctrinam homines conuertantur, vt ex
 eius vita emendent suam, non est cur ve-
 reamur, quemlibet sanctum hominem id
 dicere posse: cum insignes viri Dei corre-
 ctione morum suorum, & sanctitate vitæ,

atque expressione diuinæ misericordiæ in
 ipsis lucidissimè emicantis, errantes in
 viam reducant, & ipso aspectu ad virtutes
 incitent: vti supra notauimus. De qua
 exemplorum sanctorum vi ad mores cor-
 rigendos, atque ad diuinum amorem ar-

Lib. 8. de dentius inflāmandum, ipse S. Augustinus
Trin. c. 9. sic pulcherrimè disputat. Quid est quæso
2. Cor. 6. quod exardescimus, cum audiuius, & le-
 gimus. Ecce nunc tempus acceptabile, ec-
 ce nunc dies salutis, nullam in quoquam
 dantes offensionem, vt non reprehendatur
 ministerium nostrum, sed in omnibus cō-
 mendantes nosmetipsos, sicut Dei mini-
 stros in multa patientia, in tribulationi-
 bus, in necessitatibus, in angustijs, in plagis,
 &c. Quid est, quod accendimur in dilectio-
 nem Pauli, cum ista legimus, nisi quod
 credimus eum ita vixisse? Viuendum ta-
 men sic esse Dei ministris, non de aliqui-
 bus auditum credimus, sed intus apud nos,
 vel potius supra nos, in ipsa veritate con-
 spicimus. Illum ergo, quem sic vixisse cre-
 dimus, ex hoc quod videmus, diligimus: &
 nisi hanc formam, quam semper stabilem,
 atque incommutabilem cernimus, præci-
 pue diligeremus, non ideo illum diligere-
 mus, quia eius vitā, cum in carne viueret,
 huic formæ coaptatā, & cōgruentē fuisse
 fide retinemus. Sed nescio quomodo am-
 plius, & in ipsius formæ caritatem exci-
 tamur per fidem, qua credimus vixisse
 sic

IN PSAL. CXVIII. 447

sic aliquem, & spem, qua nos quoque ita
 posse viuere, qui homines sumus, ex eo,
 quod aliqui homines ita vixerunt, mini-
 mē desperamus; vt hoc & desideremus
 ardentius, & fidentius precemur. Ita &
 ipsorum vitam facit à nobis diligere formæ
 illius dilectio, secundum quam vixisse
 creduntur: & illorum vita credita in ean-
 dem formam flagrantem excitat caritatem,
 vt quanto flagrantius diligimus Deum,
 tanto certius, sereniusque videamus: quia
 in Deo conspiciamus incommutabilem
 formam iustitiæ, secundum quam homi-
 nem viuere oportere iudicamus. Hæc S.
 Augustinus. Quæ, vt compendio dicamus,
 id docent. In mentibus nostris inesse for-
 mam quandam iustitiæ, ac sanctitatis pul-
 cherrimam, quam maximē diligamus: &
 inde fieri, vt etiam eos amemus, in quibus
 formæ illius imago elucet. Hinc autem
 vicissim fieri, vt ipsam formam, id est, san-
 ctitatem vehementius amemus, quia &
 communicatam alijs iam cognouimus, &
 nos quoque posse eam consequi confidi-
 mus, dum homines similes nobis passibi-
 les, carne, & infirmitate circumdatos con-
 secutos esse non dubitamus. Vnde ad
 spem, & ad desiderandum ardentius, ad pe-
 tendum fidentius, ad imitandum inten-
 tius accendamus. Merito ergo & cupit,
 & orat Propheta, vt conuertantur ad se-
 timentes Dominum, & qui mandatorum
 illius.

illius sanctitatem, & efficacitatem noverunt. Sed fortasse simplicior ille sensus non alienus sit, ut Propheta velit timentes Deum ad se conuerti, id est, adiungi ad suam amicitiam, ad suam consuetudinem, ad suas partes. Nam, ut iniquos semper repellit (Vide psalmum centesimum. Non habitabit in medio domus meæ, qui facit superbiam, &c.) ita iustos aduocat. Oculi mei ad fideles terræ, ut sedeant mecum. Ambulans in via immaculata hic mihi ministrabat.

So Fiat cor meum immaculatum in iustificationibus tuis, ut non confundar.

Hic præcipuus est fructus siue studiose meditationis, siue nunquam interruptæ exercitationis, seu perpetuarum deliciarum mandatorum Dei, ut scilicet fiat cor nostrum immaculatum. Qua de re S. Basilius in Regulis fusius disputatis id verissimè docet, illud agendum assidue, ut ex perpetua, ac purissima recordatione impressam in animis nostris piam de Deo notionem, veluti indelebile quoddam signum circumferamus. Siquidem hæc est ratio, per quam erga Deum acquiri caritas consuevit: quæ simul cum ad conficienda ipsa Dei mandata nos excitet, tum vicissim quoque ab iisdem ipsa ad perpetuitatem

S. Basil. c.
5.
Exmemo-
ria Dei
Perpetua
cordis pu-
ritas.

stabi-